

29-S: una vaga necessària

La reforma laboral aprovada al Congrés dels Diputats pel PSOE ha coronat una legislatura que s'està destacant per ser la més antisocial, amb més pèrdua de drets i amb més atacs a l'Estat del benestar en democràcia. En comptes d'una reforma que facilités la contractació d'aturats, que promogués la flexibilitat organitzativa de les empreses i evités l'ús de la temporalitat i l'acomiadament com a mecanismes d'ajust ens hem trobat unes reformes que ni crearan ocupació ni milloraran el model productiu tal com reconeix el propi ministre de Treball.

La sortida de la crisi que ens proposa aquest Govern és precaritzant les relacions laborals. I el més greu és que ni comença ni acaba aquí. Després de fer regals fiscals als qui més tenien, després d'haver fet una política d'ajustos sense precedents, Zapatero ens diu ara que cal reformar el sistema de pensions i apujar l'edat de jubilació als 67 anys. Però de fiscalitat progressiva millor no parlar-ne no sigui que qui més té s'incomodi.

En aquesta ofensiva antisocial, la maquinària del govern s'ha engegat per restar importància a la convocatòria sindical, i sembla no ser conscient que fent-ho l'única cosa que fa és afeblir i arraconar a l'esquerra social, aquella que no fa tant temps va tenir molt a veure amb la victòria electoral de Zapatero.

Amb la reforma ja en marxa la realitat és que en aquests mesos els contractes fixos han arribat al 6%, menys encara que les dades de l'any passat. Al maig la contractació indefinida era superior, amb més contractes indefinits en valors relatius i absoluts. Però, si no serveix per crear ocupació, ni serveix per reduir la temporalitat ¿per què serveix la reforma? I la resposta és òbvia: fer que els costos de la crisi siguin a costa d'acomiadar més barat, afeblir la negociació col·lectiva, fer que els salaris vagin a la baixa. De fet, s'ha suprimit la garantia de l'acomiadament objectiu i s'ha estès "l'acomiadament exprés". Al·legant una "situació econòmica negativa" podrà acomiadar-se amb 20 dies per any treballat, que ben subvencionats arribaran a costar 12 dies, pagant-se amb recursos públics l'acomiadament improcedent.

Queda clar quin és el model que segueix el Govern de Zapatero: sortir de la crisi amb ajustos laborals i amb ajustos socials, sense canviar el model de creixement, sense invertir més en recerca i desenvolupament, sense ampliar una base fiscal raquítica, sense reformes en el sector energètic, sense exigir-li a les elèctriques aquests 5.000 milions que embutxaquen cada any amb "beneficis caiguts del cel", sense exigències al sector financer per garantir que el crèdit arribi a famílies i a empreses i sense incrementar els estímuls públics a l'activitat econòmica que suposin millores estructurals per a l'economia i el model productiu.

Accepten de forma obstinada el discurs que el problema a Espanya és que el mercat laboral no és flexible, perquè ho és i molt desgraciadament, sobretot a nivell extern. Només cal veure el ritme en què s'han destruït llocs de treball en els últims dos anys i el fet que l'Estat espanyol encapçali el rànquing de la UE en temporalitat, acomiadaments i rotació de personal. El seu ajust se centra en ajustos laborals, en un país que porta anys competint al món amb baixos costos laborals. A Espanya, l'Espanya que supera la mitjana de la UE en renda per càpita, els salaris dels treballadors se situen en un 70%. Per què aquesta diferència? Perquè l'ajust laboral ha estat la forma de sortir de cadascuna de les nostres crisis. Però el Govern del PSOE aprofundeix en aquest model pressionant a la baixa les condicions laborals, contribuint a una economia esgotada, improductiva,

especulativa i insostenible. Com deia Cándido Méndez, secretari general d'UGT, recompensen l'avarícia i la imprudència i menyscaben el treball i la responsabilitat.

Per tot això, avui el Govern socialista és el responsable de la major agressió social de les últimes dècades, i obre la porta a una major depauperització de les relacions laborals. Una reforma que servirà per acomiadar més barat, per afeblir la negociació col·lectiva i per fer que els salaris vagin a la baixa. El pas següent: anar per les pensions. Per això crec que com mai un Govern com el de Zapatero no només mereix una vaga general, sinó que el país necessita una vaga general que els faci rectificar una política que no és solament injusta sinó que no ens porta enlloc. Amb l'esquerra, amb els sindicats, no han volgut dialogar. Hi ha una majoria social en aquest país que no vol que es desmantelli l'Estat del benestar, i és aquesta majoria social que s'ha de llançar al carrer el 29 de setembre perquè aquesta vaga, necessària, sigui un èxit.